

РЕШЕНИЕ

№ 6801

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **642** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ[ЕИК], адрес [населено място] [улица], вх. 1, ет. 1, офис 1, емейл [\[електронна поща\]](#), чрез адвокат Л. Д. против Решение № 109-ОК/11.12.2025г. на Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при МС на РБ, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не допуснал последваща молба за предоставяне на международна закрила, рег. № КП -01-8157 от 25.11.2025г. на оспорващия до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон, в нарушение на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че интервюиращият орган не е съобразил актуалното тълкуване на разпоредбата на чл. 40, пар. 2 и 3 в от Директива 2013/32/ЕС и Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20 и се е произнесъл по същество на молбата за закрила, както и че адм. орган е прекопирал от справка с вх. № МД- 02-606/18.11.2025 г. само онези от тях, които отразяват неговата теза. Не споделя изводът на административният орган, че „Материалът не сочи наличие на промяна във фактите, при които жалбоподателят е напуснал държавата си по произход и при които е било постановено и потвърдено по съдебен ред решението на ДАБ“. Соочи се, че жалбоподателят е напуснал държавата си по произход по време на предходния режим, когато няма как да е бил налице конфликт между новото правителство и кюрдските сили. Счита, че изводът на

интервюиращият орган, че в протокола от заседанието на Съвета за сигурност на ООН на 19.11., а именно, че „не се съдържали данни относно нововъзникнали събития и такива, имащи отношение към личното положение на чужденеца“ е изцяло нелогичен и необоснован. Намира още, че интервюиращият орган е преразказал информацията от представените данни от електронни медии. А. на административният орган да не разглежда предоставените данни, поради липсата на обвързваща доказателствена сила съгласно чл. 178, чл. 179 и чл. 180 от ГПК, намира за незаконосъобразен. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗУБ в производството по закрива може да се събира информация за държавата на произход от различни източници, включително самите чужденци, български или чуждестранни органи, физически или юридически лица. В този смисъл всичко представено от чужденеца следва да се разгледа и обсъди, а не към него изначално да се подхожда с недоверие и опити за опровергаване. Цитира стр.13 от Справка с Вх. № МД - 02- 398/21.07.2025 г. според която „Сирийските демократични сили (SDF) и Отрядите за народна защита (YPG) са използвали принудително набиране в допълнение към системата за наборна служба, за да допълнят числеността си. Документирани са случаи на произволни арести, като вербуваните лица преминават основно обучение и впоследствие са изпращани на линиите на съприкосновение. След законовото изменение от май 2021 г. са докладвани кампании на SDF в различни общности с арабско мнозинство за арестуване и насилствено набиране на мъже и жени на възраст между 18 и 31 години. Съобщава се, че части на SDF са издирвали млади мъже по домовете им и са арестували всеки, който е отказал да се съобрази с тези решения". С оглед горното, изводите на интервюиращият орган, че опасенията на жалбоподателя за ниска степен на вероятност намира за необосновани и противоречащи на представените доказателства. Доколкото жалбоподателят е мъж от арабското малцинство в областта И., Североизточна С., на възраст между 18-31 г., за него съществува основателно опасение, че ще бъде отвлечен и насилствено вербуван за войник, именно на дискриминационен принцип от субект на заплахата - недържавно екстремистко формирание (каквито са именно изискванията за предоставяне на закрива съгласно чл. 8, ал. 1 във вр. ал. 3 и 5 от ЗУБ).

Изводите на интервюиращият орган относно липсата на нови обстоятелства за предоставяне на хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗУБ също счита за незаконосъобразни и необосновани.

Така органът сочи, че в решението на АССГ от 10.07.2025 г. не било установено да е налице безогледно насилие, без да съобразява, че в това решение, респ. воденото тогава съдебно производство не са анализирани справките на Дирекция „Международна дейност“ от 21.07.25г. и 13.10.25г., 18.11.25г., които представят горепосочените данни за въоръжени конфликти между новото правителство и кюрдите. Счита още, че няма как да е отчетен и международния доклад на Съвета за сигурност на ООН, който сочи нарастваща терористична активност и нарушаване на териториалната цялост на С. от страна на И..

По отношение аргумента на интервюиращият орган, че никой от източниците не касае личното положение на молителя, в жалбата се акцентува, че именно описания от органа широк кръг от всякакви засегнати лица, сочи за всеобщия риск от насилие, абсолютния хаос и невъзможност на държавата да осигури сигурността на своите граждани. Счита, че органът на ДАБ аргументира обстановката в С. единствено с изцяло прекопирани, избрани абзаци от горепосочената справка на Дирекция „Международна дейност“ (стр. 13-16), като изрично цитира непълни части от изречения, които ползват тезата за непредоставяне на статут.

Намира, че интервюиращият орган продължава да настоява, че не е налице опасност за жалбоподателя, въпреки конкретно представените нови доказателства и хиляди данни за нови инциденти на сигурността и в неговата провинция и в държавата му на произход и явното

противоречие с данните от собствените му представени справки.Иска се отмяна на Решение № 109-ОК / 11.12.2025 г. на интервюиращият орган при Държавна агенция за бежанците като неправилно поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание, оспорващият не се явява, представлява се от адвокат Д., която поддържа жалбата. Счита, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и липса на мотиви.Представя подробни писмени бележки.

Ответникът по жалбата се представлява от юрисконсулт П.,която оспорва жалбата.Намира за законосъобразен и подробно мотивиран издадения адм.акт.

Административен Съд С. – град, I отделение, 4ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С решение № 1603 от 12.02.2025г. на Председателя на ДАБ при МС на А. А. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Чужденецът е обжалвал горепосочения административен акт. С решение № 23807 от 10.07.2025г. по адм. дело № 2600/2025г. на АССГ е отхвърлил жалбата на сирийския гражданин срещу посочения административен акт. Решението е влязло в сила на 31.07.2025г.

На 25.11.2025 г. А. А. Х. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която по същество отново е поискал да му бъде предоставена международна закрила. Мотивирал е молба си с това, че се страхува за живота си предвид на тежката ситуация в страната, усилващите се безредици и въоръжените сблъсъци между турската армия и подкрепяните от нея групировки и кюрдските сили. Наведени са доводи, че вследствие на войната икономическата ситуация в страната се е влошила съществено. Позовава се на справка с вх. № МД-02-556 от 13.10.2025г. на дирекция „Международна дейност“, която посочва нови вътрешни конфликти, с военни действия, включително между кюрдските сили и настоящото правителство, поради което кюрдските екстремистки сили насилствено отвличали мъже на възраст между 18 и 31г., като преимуществено се сочи че са лица от малцинството араби от областите, контролирани от кюрдските сили. Страхува се заради етническата си принадлежност, опасява се че срещу него ще бъде упражнено насилие и ще бъде изпратен на фронта. Освен изложеното, в последващата си молба оспорващия е посочил, че е налице продължаващо безогледно насилие в Сирийската арабска република.

Както при първоначално проведеното интервю, така и в последващата молба, оспорващият не сочи, да е имал проблеми, във връзка с неговите етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. По време на първото административно производство пред ДАБ при МС А. А. Х. е заявил, че е напуснал С. през месец юли 2024 г., преминал е нелегално в Турция, след което на 23.08.2024 г. е преминал нелегално на българска територия.

Молителят изрично е посочил, че не е имал проблеми в С. или в друга държава във връзка с етноса и религията му.

Чуждият гражданин е разказал, че в С. е живял в [населено място], обл. И., като три години преди да напусне страната се е преместил в бежански лагер „Х.“, в близост до [населено място]. Посочил е, че в С. не е бил свидетел на военни действия. В проведеното с него интервю с рег. № УП 23666/27.08.2024 г. е заявил, че не е получавал лични заплахи в С.. Заявява, че не е членувал в политически партии и организации, не е арестуван, съден или осъждан. Посочва, че не е имал проблеми с властите в страната му по произход. Разказал е, че е напуснал С. заради войната и заради трудния живот. Посочва, че много приятели са пристигнали в България и след разговор са

му казали, че тук е много хубаво и може да подsigури семейството си и да се развива и че тук може да направи събиране на семейство.

Към последващата молба на А. А. Х. са приложени множество извадки от общодостъпни източници на информация за актуалната обстановка в С..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-606/18.11.2025 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в С.

Административен Съд С. – град, I отделение, 4-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на А. А. Х. на 05.01.2026г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 09.01.2026 г., т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, преписката съдържа заповед № РД05-301 от 13.04.2022г., с която Ал. К., мл.експерт в РПЦ [населено място], ПМЗ-кв. О. купел е определен за интервюиращ орган по ЗУБ.

За да издаде процесното решение, административният орган е приел, че подадената от А. А. Х. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Чужденецът е уведомен на посочения в молбата му физически адрес посредством съобщение с рег. № УП 23666/27.11.2025 г. за възможността и срока, в който може да предостави допълнителни писмени доказателства в подкрепа на твърденията си. Обратната разписка от изпратеното съобщение е върната в ДАБ при МС, с отбелязване, че съобщението е получено на 03.12.2025 г. В посочения в съобщението срок, както и към момента на постановяване на настоящето решение гражданинът на С. не е представил никакви допълнителни доказателства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

В заключение от изложеното в адм.акт може да се направи извод, че към момента на депозирането на последващата молба, не са представени писмени доказателства и не се установяват нови обстоятелства, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

Наведените в жалбата твърдения, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че А. А. Х. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Чуждестранният гражданин не е доказал твърденията си, че ако се завърне в С., животът му ще бъде поставен в опасност.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания казус при направения анализ на представените с последващата молба документи, съдът констатира, че те съдържат изобилна, но фрагментирана информация за страната на произход. От нея не може да се достигне до извода, че А. А. Х. в действителност е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от

представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (А.), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население. Представените с последващата молба извадки от общодостъпни източници също не дават възможност да се направи заключение, че ситуацията в държавата на произход на търсеция закрила, е такава, която да предполага наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсеция закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някой части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. тя ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на

хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справка № МД-02-606/18.11.2025 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Във връзка с горното следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсецото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не се установяват данни за наличие на въоръжен конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население, поради безогледно насилие. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..

В северните райони на страна, където е живял търсецят закрила, положението е сходно. По-голяма част от тези райони са под контрола на кюрдските сили, които имат собствена администрация, въоръжени сили и социална система. Безспорно е, че там ситуацията е усложнена, поради присъствието на турските сили и подкрепяните от тях въоръжени групировки. Като цяло няма данни за тежки сражения, поставящи мирното население в ситуация на безогледно насилие.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последствия на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на

територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г., с което съдът е служебно запознат, относно връщане в С., настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

В заключение, следва да се посочи, че адм.орган е издал мотивиран адм.акт, като е обсъдил подробно изложените аргументи в последващата молба на чужденеца и е изложил обосновани правни изводи, а именно че молителят не се позовава на никакви нови обстоятелства за личното му положение или относно държавата му по произход, отговарящи на изискванията за допустимост на последваща молба за международна закрила.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 4ти състав.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Х., гражданин на С., ЛНЧ[ЕИК], адрес [населено място] [улица], вх. 1, ет. 1, офис 1, емейл [\[електронна поща\]](#), чрез адвокат Л. Д. против Решение № 109-ОК/11.12.2025г. на Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при МС на РБ, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не допуснал последваща молба за предоставяне на международна закрила, рег. № КП -01-8157 от 25.11.2025г. на оспорващия до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.

СЪДИЯ